יצירתיות

מאת יאיר אלון

כשמצאתי את עצמי בצומת בה עלי להחליט מה ללמוד, הייתי מוכוון עבודה. שקלתי באיזה מקצוע ארצה לעסוק בעתיד כך שיספק לי פרנסה ומידה של הנאה. כך מצאתי את עצמי בוינגייט, בתואר בו אפשרויות התעסוקה הן מגוונות והכל סובב סביב פעילות גופנית, חינוך ומשחק שתמיד היו קרובים לליבי.

מהרגע בו מתחיל התואר, התחלתי כמו יתר חבריי הסטודנטים להעביר ביקורת על הקורסים הנלמדים, מה חיוני יותר ומה פחות, מאיזה מהם הייתי רוצה ללמוד עוד ועל מה לדעתי אפשר לוותר. בין היתר נחשפתי פעמים רבות בשנה וחצי האחרונות למושג 'יצירתיות' ובעיקר לכך שכבר כמעט ואינה קיימת בילדות המודרנית, נהפוך הוא, ייתכן והיא אפילו מדוכאת.

ביצירתיות הזו ואיך שהיא באה אצלי לידי ביטוי ארצה לעסוק הפעם.

לפני זמן מה הלכתי לשחק טניס עם אחותי. לקחנו מחבטים, כדורים, שילמנו דמי כניסה והתייצבנו במגרש משני צדי הרשת. אחותי לא שיחקה מעולם טניס ולא החזיקה מחבט (אלא אם מטקות בים זה נחשב) ואני לעומתה שיחקתי כבר לא מעט פעמים עם חברים באופן חובבני, אולם, מעודי לא למדתי אצל מדריך ובוודאי שלא עשיתי הסמכה בענף בעצמי.

עומדים משני צידי הרשת, אני מעביר כדור ראשון והיא לא פוגעת, כדור שני והפעם המענה לא עובר את הרשת וכך חבטתי לכיוונה עשרה כדורים מבלי שהצליחה להשיב לי אפילו מסירה הוגנת אחת. בשלב הזה היה קל להבין שמשחק טניס של ממש כבר לא יהיה פה. האופציה הראשונה שהייתה ולמען האמת לא עברה במוחי, היא לוותר וללכת הביתה. השנייה הייתה לעשות חישוב מסלול מחדש.

וכך התחלתי להמציא לנו פעילויות ומשחקונים קטנים בזה אחר זה. חלקם לקחתי מענפים אחרים שלמדתי בוינגייט ועשיתי התאמות, וחלק מהמשחקים פשוט אלתרתי באותו הרגע.

המשחקון הראשון היה: אחד עומד בגבו לגדר, מחזיק שני כדורים בידיו קצת מעל גובה הכתפיים והשני עומד מולו במרחק מסוים עם מחבט ביד. בהתחלה זה שמחזיק את הכדורים אומר לשני איזה כדור עומד ליפול, זורק אותו על הרצפה וזה שמחזיק במחבט צריך לרוץ ולחבוט בכדור לכיוון הגדר

לפני שהכדור יפגע ברצפה פעמיים. לאחר מכן דרגת הקושי עולה והפעם כבר לא אומרים איזה כדור מפילים, מרחק ההרצה משתנה וכו'.

משחקון שני היה מעין פנדלים עם מחבט. הסכמנו על אזור בגדר שהיווה את השער, הנחנו בכל פעם חמישה כדורים על ה base line זה שעומד ליד חמשת הכדורים מנסה לחבוט ולהבקיע גול, מותר להקפיץ פעם אחת על הרצפה או לזרוק ולחבוט ישר מהאוויר. השוער גם הוא עם מחבט אך מותר לו לעצור בכל חלקי גופו. וכך לאחר כל חמישה כדורים מתחלפים.

משחקון שלישי: שנינו מתקדמים על קו האורך של המגרש (חצי מגרש עד הרשת, הלוך וחזור) ותוך כדי צריך להקפיץ את הכדור על המחבט, אני עם גב היד החלשה ועל אחותי אין כל מגבלה, הראשון שמשלים שלוש פעמים הלוך ושוב מנצח. השלב הבא היה שנינו מתקדמים על קו אחד וכאשר והראשון מגיע לאמצע של הקו, מודיע לשני, ומוסרים פחות או יותר בו זמנית את הכדור כשהמטרה היא לפגוע בכדור שנמסר אליך.

משחקון רביעי: שטח המגרש הוא מלבני ההגשה, עומדים כל אחד בצד אחר של הרשת. מנסים לעשות כמה שיותר מסירות (העברות של הרשת ומענה) כאשר כל עוד הכדור "חי" (כלומר לא דומם/מתגלגל על הרצפה) מותר להעביר אותו. השלב הבא היה שמותרת עד קפיצה אחת של הכדור בכל צד.

מהמצב ההתחלתי בו היא לא הצליחה להעביר אף כדור מדויק הגענו במשחקון הרביעי ל-15 ו-20 מסירות כמעט כל כדור.

נכון שזה לא בדיוק מה שחשבתי שנעשה כשהחלטנו לנסוע ולמרות שלא למדתי מעולם טניס הצלחנו בסוף לקיים משחקון משלנו שהיה מהנה ביותר לשני הצדדים.

בדרך לאוטו נזכרתי שלפני כמה שנים הלכנו שלושה חברים לשחק טניס, עוד חבר ואני כבר שיחקנו בעבר והשלישי לא שיחק מעולם וגם לא היה לו חוש מוטורי מפותח במיוחד (למרות שהוא גאון בתחומים אחרים). במשך שעתיים ניסינו למסור מעל הרשת, פשוט עמדנו משני צדי הרשת וניסינו להעביר את הכדורים זה אל זה ,כמובן שהצלחה גדולה לא הייתה, משחק לא קיימנו ואם אני זוכר נכון גם כיף גדול זה לא היה.

הנקודה היא, שכאשר אנחנו לומדים במכללה אנו כל הזמן חושבים ומתלבטים במה נעסוק ואיך השיעור הזה שעכשיו מתקיים יעזור לי בחיים. אך לפעמים רוכשים ידע ויכולת מבלי משים. שיעורי העשרה, אלה שלאו דווקא ברור לנו מה יתרמו לנו לעולם החינוך הגופני והאימון אליהם רובנו מכוונים, הכנת מערכי השיעור, ההתמודדות עם מצבים שסותרים לחלוטין את התכנון המקורי, דווקא דרכם מפתחים את היצירתיות.

הגמישות המחשבתית הזו היא רב תחומית ככל שניתן להעלות על הדעת. תרשו לעצמכם לשבור את הראש בניסיון לחדש, תנו לילדים בהתנסות המעשית מקום ליצור בעצמם ותדעו שהיא תעזור לכם גם במקומות לא צפויים .